

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 23 2019, nummers 626 – 650 vrijdag 14 juni 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming.....	6
Waterwet.....	9
Openbare Orde.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Opiumwet 13b.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10
Volksverzekeringen.....	10
Sociale zekerheid overig.....	12
Bestuursrecht overig.....	12
APV-Exploitatievergunning.....	12
Onderwijs.....	13
Vreemdelingenrecht.....	14
Asiel.....	14
Richtlijnen en verordeningen.....	15
Vreemdelingenbewaring.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 626

ABRS, 12-06-2019, 201806714/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appelllant.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Concurrentiebelang. I.c. is New Orange B.V., aanbieder van rondvaarten, ten onrechte aangemerkt als belanghebbende bij het besluit waarbij aan Boaty B.V., verhuurder van fluisterbootjes, een omgevingsvergunning is verleend. Gelet op de verschillen in het aanbod kan niet gezegd worden dat beide bedrijven hun activiteiten in hetzelfde marktsegment ontplooiën. De enkele omstandigheid dat het in beide gevallen om recreatief, gemotoriseerd vervoer van personen over het water in Amsterdam gaat is daarvoor onvoldoende.

Besluit van 26 augustus 2016 waarbij het college aan Boaty B.V. een omgevingsvergunning heeft verleend voor het plaatsen van een drijvend platform met één laadpaal, het realiseren van zes meerpalen en het plaatsen van een stroomkast op **de wal ten behoeve van zes elektrische vaartuigen. [...]**

Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat New Orange belanghebbende is bij het besluit van 26 augustus 2016.

Vast staat dat New Orange en Boaty opereren in hetzelfde verzorgingsgebied, te weten Amsterdam. De diensten die New Orange en Boaty aanbieden verschillen evenwel op een aantal punten. New Orange is een bedrijf dat rondvaarten aanbiedt en losse kaartjes verkoopt voor deze rondvaarten. Boaty verhuurt zogeheten fluisterbootjes aan individuen of individuele groepen. De rondvaartboten van New Orange hebben voorts een schipper en een gids, terwijl de huurders van de boten van Boaty deze zelf bevaren zonder gids. De rondvaartboten van New Orange varen verder een vaste route, terwijl de huurders van de boten van Boaty een vrije routekeuze hebben. De boten van Boaty worden voorts voor een hele of een halve dag tijdens daglicht gehuurd, terwijl de rondvaartboten van New Orange een route van een uur varen zowel tijdens daglicht als in het donker. Op de rondvaartboten van New Orange is het verder mogelijk om versnaperingen te kopen. De boten van Boaty worden zonder versnaperingen verhuurd. Gelet op de verschillen in het aanbod van New Orange en Boaty kan niet gezegd worden dat beide bedrijven hun activiteiten in hetzelfde marktsegment ontplooiën. De enkele omstandigheid dat het in beide gevallen om recreatief, gemotoriseerd vervoer van personen over het water in Amsterdam gaat is daarvoor, anders dan de rechtbank heeft overwogen, onvoldoende. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat New Orange belanghebbende is bij het **besluit van 26 augustus 2016. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2019:1899](#)

JnB2019, 627

MK ABRS, 12-06-2019, 201808027/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Drechterland.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Omgevingsvergunning. I.c. is [appellant sub 2] enig bestuurder en tevens enig aandeelhouder van BEAZ. [Appellant sub 2] heeft als natuurlijk persoon een afgeleid belang van de vennootschap en hij is zelf geen belanghebbende bij de omgevingsvergunning van rechtswege. Nu [appellant sub 2] enig bestuurder en enig aandeelhouder is van BEAZ, heeft het college het door hem gemaakte bezwaar terecht toegerekend aan BEAZ. BEAZ is belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, omdat zij eigenaar is van een perceel dat naast het perceel is gelegen waarop de van rechtswege gegeven omgevingsvergunning ziet.

[ECLI:NL:RVS:2019:1894](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo", JnB2019, 632.

JnB2019, 628

MK ABRS, 12-06-2019, 201801359/1/A2

Stichting Openbare Scholengroep Vlaardingen Schiedam.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. I.c. betreft de afwijzing door de locatiedirecteur van [school A] van een verzoek van [appellant A], inhoudende toestemming voor zijn zoon [appellant B] om een kirpan (een religieuze dolk) te dragen op school, een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De afwijzing van het verzoek betreft geen beslissing met een zuiver intern karakter. In zoverre wijkt het besluit af van de beslissing in de uitspraak van 21 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3785](#). De Stichting heeft [appellant B] in het besluit op bezwaar te kennen gegeven dat [appellant B] het schoolgebouw niet mag betreden zolang hij een kirpan draagt en ter zitting bevestigd dat [appellant B] op geen van haar scholen welkom is, zolang hij de kirpan draagt. Gelet hierop komt de beslissing neer op een definitief verwijderingsbesluit en is zij daarmee gericht op rechtsgevolg.

[ECLI:NL:RVS:2019:1885](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Vlaardingse school mocht leerling verbieden een religieuze dolk te dragen") uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Onderwijs", JnB2019, 642.

JnB2019, 629

ABRS, 12-06-2019, 201707601/2/R2

raad van de gemeente De Fryske Marren, verweerder.

Awb 3:11, 3:15, 3:16, 6:13, 8:1, bijlage 2 2

BEKENDMAKING. Vaststelling bestemmingsplan. Een eventueel gebrek in een niet wettelijk verplichte kennisgeving kan alleen tot een verschoonbare

termijnoverschrijding leiden als de indiener van een zienswijze door die kennisgeving op het verkeerde been is gezet. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 7 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:379](#). I.c. konden [appellant] en anderen uit de e-mail van overheid.nl redelijkerwijs niet opmaken dat het plan op een veel groter gebied betrekking had dan was omschreven in de locatieomschrijving, namelijk hun directe woonomgeving. [appellant] en anderen zijn hierdoor op het verkeerde been gezet zodat hen reeds daarom redelijkerwijs niet kan worden verweten dat zij geen zienswijze over het ontwerpplan naar voren hebben gebracht.

[ECLI:NL:RVS:2019:1887](#)

JnB2019, 630

Rechtbank Limburg, 15-05-2019 (publ. 06-06-2019), ROE 18/3119
college van burgemeester en wethouders van Maastricht, verweerder.

Awb 7:2 lid 1

HOORZITTING. De hoorplicht als bedoeld in artikel 7:2, eerste lid, van de Awb strekt niet zover dat verweerder is gehouden om bij elke verhindering van eiseres, een nieuwe hoorzitting in te plannen. Verweerder is immers ook gehouden om het bezwaarschrift binnen de daarvoor gegeven termijn af te handelen. Wel is het in beginsel in strijd met dit artikellid om een hoorzitting niet uit te stellen wanneer een belanghebbende of zijn gemachtigde direct na de uitnodiging voor de hoorzitting gemotiveerd heeft meegedeeld dat hij op het aangegeven tijdstip niet kan verschijnen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 juni 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW9564](#).

[ECLI:NL:RBLIM:2019:4747](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 631

Rechtbank Overijssel, 28-05-2019 (publ. 06-06-2019), AWB 18/2047
college van burgemeester en wethouders van Deventer, verweerder.

Awb 8:88

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 6:106

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 49

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: Avg) 82

VERZOEKSFITPROCEDURE. AVG. Artikel 82 van de Avg laat onverlet dat voor de toekenning van schadevergoeding aansluiting mag en moet worden gezocht bij het Nederlands rechtsbestel. Niet blijkt dat toepassing van dat stelsel geen of onvoldoende recht kan doen aan vergoeding van schade als bedoel in artikel 82 van de Avg. Titel 8:4 van de Awb en de – op het civiele schadevergoedingsrecht gebaseerde – jurisprudentie van de hoogste Nederlandse bestuursrechtters bieden voldoende grondslag voor de

bestuursrechter om te beslissen op het schadeverzoek. I.c. is eiser als gevolg van een onrechtmatige besluit in zijn persoon aangetast wegens verlies van controle over zijn persoonsgegevens. Dit betekent dat eiser op grond van artikel 82 van de Avg in samenhang met artikel 6:106 van het BW recht heeft op een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding.

[ECLI:NL:RBOVE:2019:1827](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 632

MK ABRS, 12-06-2019, 201808027/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Drechterland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4

VNG-brochure "Bedrijven en milieuzonering" (VNG-brochure)

WABO. Het college heeft in redelijkheid kunnen weigeren medewerking te verlenen aan het, onder afwijking van het bestemmingsplan, verlenen van de omgevingsvergunning voor het huisvesten van arbeidsmigranten in twee panden. Gelet op de omstandigheid dat in belangrijke mate niet aan de richtafstanden opgenomen in de VNG-brochure wordt voldaan, heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen goed woon- en leefklimaat voor de bewoners van de twee panden is gegarandeerd en dat de bedrijfsvoering en uitbreidingsmogelijkheden voor bestaande bedrijven en toekomstige vestigingsmogelijkheden voor bedrijven als gevolg van het huisvesten van arbeidsmigranten op het bedrijventerrein worden beperkt.

[ECLI:NL:RVS:2019:1894](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 627.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 12-06-2019, 201802370/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1881](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 633

MK Rechtbank Noord-Holland, 22-05-2019 (publ. 31-05-2019), HAA 18/2038 en HAA 18/2070

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, 6:3

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.12 lid 1

NATUURBESCHERMING. Besluit gedeeltelijke goedkeuring faunabeheerplan. In dit geval brengt goedkeuring van het faunabeheerplan, anders dan ABRS 20-03-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:875](#) niet met zich dat hiervan zonder nadere besluitvorming gebruik kan worden gemaakt. Daarvoor dient immers eerst ontheffing te worden aangevraagd en verleend. Gelet hierop heeft de goedkeuring van het onderdeel van het Faunabeheerplan waarop de beroepen zien geen zelfstandig rechtsgevolg.

[...] gedeeltelijke goedkeuring [...] faunabeheerplan [...]

[...] De rechtbank stelt vast, en tussen partijen is dit ook niet in geschil, dat het onderdeel van het bestreden besluit waartegen de beroepen zijn gericht, ziet op ontheffingsmogelijkheden voor het bejagen van de vos in aanvulling op de voor de vos verleende landelijke vrijstelling. Goedkeuring van het faunabeheerplan brengt, anders dan in de hiervoor genoemde Afdelingsuitspraak [red: ABRS 20 maart 2019 [ECLI:NL:RVS:2019:875](#)] in dit geval niet met zich dat hiervan zonder nadere besluitvorming gebruik kan worden gemaakt. Daarvoor dient immers eerst ontheffing te worden aangevraagd en verleend. Gelet hierop heeft de goedkeuring van het onderdeel van het Faunabeheerplan waarop de beroepen zien geen zelfstandig rechtsgevolg, maar moet het goedkeuringsbesluit op dit punt worden aangemerkt als een voorbereidingshandeling. Daartegen staat op grond van artikel 6:3 van de Algemene wet bestuursrecht geen rechtsmiddel open, tenzij dit voorbereidingsbesluit de belanghebbende los van het voor te bereiden besluit rechtstreeks in zijn belang treft. Van dit laatste is in dit geval geen sprake.

Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat het verweerder in het bestreden besluit ten onrechte de bezwaren van eisers tegen de goedkeuring van het onderdeel vos van het faunabeheerplan ontvankelijk heeft geacht. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2019:4246](#)

JnB2019, 634

MK Rechtbank Noord-Holland, 22-05-2019 (publ. 29-05-2019), HAA 18/2001 en HAA 18/2049

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.3, 3.12 lid 1, lid 2, lid 9 aanhef en onder d

Verordening faunabeheer Noord-Holland (verordening) 2.2

NATUURBESCHERMING. De bestuurssamenstelling van de Faunabeheereenheid voldoet in dit geval aan de eisen van de Wnb en de Verordening faunabeheer Noord-Holland.

Een besluit tot goedkeuring van het faunabeheerplan kan alleen betrekking hebben op de vraag of wordt voldaan aan de voorwaarden welke – buiten het

toetsingskader van de landelijke, respectievelijk provinciale vrijstellingen – door provinciale staten aan het gebruik van die vrijstellingen zijn gesteld.

[...] gedeeltelijke goedkeuring faunabeheerplan [...]

[...] **Eisers voeren aan dat de samenstelling van het bestuur van de Faunabeheereenheid** niet voldoet aan de eisen die artikel 3.12, tweede lid, van de Wnb daaraan stelt.

[...] **De rechtbank is van oordeel dat de tekst van artikel 3.12, tweede lid, van de Wnb** zich niet ertegen verzet dat de daarin bedoelde maatschappelijke organisaties ook jachthouder zijn. In dit artikel wordt aan deze maatschappelijke organisaties immers geen andere voorwaarde gesteld dan dat zij het doel behartigen van duurzaam wildbeheer in de regio waar de faunabeheereenheid werkzaam is. Dat het de uitdrukkelijke bedoeling van wetgever is geweest dat de in artikel 3.12, tweede lid, van de Wnb genoemde maatschappelijke organisaties niet tevens jachthouder mogen zijn, blijkt ook niet uit de door eisers aangehaalde wetshistorie. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de door eisers genoemde passages dit niet expliciet uitsluiten. Gesteld noch gebleken is dat de agrarische collectieven niet (mede) het doel behartigen van een duurzaam beheer van populaties van in het wild levende dieren in de regio waartoe het werkgebied van de Faunabeheereenheid behoort. Anders dan eisers betogen kan het samenwerkingsverband van agrarische collectieven daarom worden aangemerkt als een maatschappelijke organisatie als bedoeld in artikel 3.12, tweede lid, van de Wnb. Hetgeen hiervoor is overwogen geldt ook voor het bepaalde in artikel 2.2 van de verordening. De bestuurssamenstelling van de Faunabeheereenheid voldoet daarmee aan de eisen van de Wnb en de verordening.

[...] **Met de bij het bestreden besluit verleende goedkeuring van het faunabeheerplan kan** gebruik worden gemaakt van de landelijke- en provinciale vrijstellingen voor het doden van dieren.

[...] **De rechtbank stelt voorop dat bij de besluitvorming** ten aanzien van de aanwijzing van diersoorten voor landelijke- en provinciale vrijstelling een beoordeling door de daartoe bevoegde bestuursorganen (de minister, respectievelijk provinciale staten) heeft plaatsgevonden of is voldaan aan de voorwaarden genoemd in artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb, te weten of een andere bevredigende oplossing bestaat, of de vrijstelling nodig is ter voorkoming van belangrijke schade aan gewassen, vee, bossen, visserij of wateren en of de maatregelen niet leiden tot verslechtering van de staat van instandhouding van de desbetreffende soort. De rechtbank stelt vast dat in de kern het betoog van eisers betrekking heeft op de vraag of aan deze voorwaarden wordt voldaan. Nu in de onderhavige procedure evenwel uitsluitend de goedkeuring van het faunabeheerplan ter beoordeling ligt dienen de beroepsgronden die zien op de rechtmatigheid van de landelijke, respectievelijk provinciale vrijstellingen buiten beschouwing te blijven. Met inachtneming van het vorenstaande kan een besluit tot goedkeuring van het faunabeheerplan naar oordeel van de rechtbank alleen betrekking hebben op de vraag of wordt voldaan aan de voorwaarden welke – buiten het toetsingskader van de landelijke, respectievelijk provinciale vrijstellingen – door provinciale staten aan het gebruik van die vrijstellingen zijn gesteld. Gesteld noch gebleken is dat het faunabeheerplan strijd oplevert met deze door provinciale staten in de verordening opgenomen voorwaarden.

[...]

[ECLI:NL:RBNHO:2019:4244](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 12-06-2019, 201807058/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1876](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

Opiumwet 13b

JnB2019, 635

MK ABRS, 12-06-2019, 201806651/1/A3

burgemeester van Waalwijk.

Opiumwet 13b

Beleidsregels voor de toepassing van een last onder bestuursdwang en/of bestuurlijke waarschuwing ingevolge artikel 13b van de Opiumwet (Damoclesbeleid)

OPI UMWET 13b. Sluiting bedrijfspand voor de duur van één jaar. De burgemeester heeft de duur van de sluiting bepaald aan de hand van het Damoclesbeleid van de gemeente Waalwijk. In dit geval zijn er verzwarende omstandigheden die de sluiting van één jaar rechtvaardigen. Uit de niet betwiste feiten blijkt dat een professionele bedrijfsvoering is aangetroffen waarbij de verwerking van de softdrugs grootschalig plaatsvond en professioneel georganiseerd was. De feiten tezamen leveren een verzwarende omstandigheid op, bestaande uit het vermoeden van drugshandel in georganiseerd verband. De aangetroffen situatie verschilt zowel in de omvang van de aangetroffen drugs als in de bedrijfsvoering wezenlijk van een thuiskwekerij, waarbij in de regel geen verzwarende omstandigheden worden aangenomen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1875](#)

JnB2019, 636

MK ABRS, 12-06-2019, 201806484/1/A3

burgemeester van Almere.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32 lid 1

Opiumwet 13b

Damoclesbeleid gemeente Almere 2015 (Damoclesbeleid)

OPI UMWET 13b. Last onder dwangsom. Omdat de hennepkwekerij in een woning is aangetroffen en een eerste overtreding van de Opiumwet is vastgesteld heeft de burgemeester in overeenstemming met het

Damoclesbeleid gebruik gemaakt van de mogelijkheid van artikel 5:32, eerste lid, van de Awb om in plaats van bestuursdwang toe te passen een last onder dwangsom op te leggen. Met die last beoogt de burgemeester een herhaling van overtreding van de Opiumwet te voorkomen.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester daarmee in overeenstemming met de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet gehandeld. Door te betogen dat in het Damoclesbeleid ten onrechte niet in een waarschuwing is voorzien, gaat [appellant] eraan voorbij dat de last onder dwangsom aangemerkt kan worden als een soortgelijke maatregel.

[ECLI:NL:RVS:2019:1870](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 637

CRvB, 05-06-2019, 17/3611 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 3:9

Beleidsregel verhoging uitkering bij hulpbehoevendheid, Stcrt. 2007, 241, (Beleidsregel) 2, 3

WAJONG. OPPASSING EN VERZORGING. Terecht is geconcludeerd dat appellant is aangewezen op hulp bij sommige essentiële, dagelijks terugkerende levensverrichtingen. Dit betekent op grond van artikel 3, eerste lid, van de Beleidsregel dat de uitkering van appellant wordt verhoogd tot 85% van de grondslag. Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Beleidsregel wordt de **uitkering van appellant echter niet verhoogd, omdat hij pgb's ontvangt** waarmee reeds in belangrijke mate in zijn behoefte aan oppassing en verzorging wordt voorzien. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1824](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 638

MK CRvB, 07-06-2019, 16/6205 AKW, 17/6754 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 14 lid 3

KINDERBIJSLAG. Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting blijkt niet dat betrokkene door een haar niet toe te rekenen oorzaak niet in staat was tijdig een aanvraag in te dienen of te laten indienen.

Betrokkene wordt niet gevolgd in haar stelling dat het EU-recht noopt tot een verdergaande terugwerkende kracht. Voor de onderbouwing van dit oordeel wordt verwezen naar de uitspraak van de Raad van 11 oktober 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3224](#). Ook in deze zaak kan het uitkeringsrecht van betrokkene dat voortvloeit uit het EU-verblijfsrecht, voor de toekomst en voor een deel van het verleden geëffectueerd worden. Er is geen sprake van een met het Unierecht strijdige situatie van onbeperkte duur die niet wordt heroverwogen. Nu geen sprake is van een bijzonder geval in de zin van artikel 14, derde lid, van de AKW en de SvB naar nationaal recht dus niet de bevoegdheid toekwam aan de toekenning van de kinderbijslag verdere terugwerkende kracht dan één jaar te geven, terwijl het Unierecht niet tot een andere benadering noopt, kan het besluit van 10 juli 2017 stand houden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1859](#)

JnB2019, 639

CRvB, 06-06-2019, 16/3369 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Associatieverdrag 7

Besluit 3/80 van de Associatieraad van 19 september 1980, betreffende de toepassing van de sociale-zekerheidsregelingen van de Lid-Staten der Europese Gemeenschappen op Turkse werknemers en hun gezinsleden (Besluit 3/80) 6

NABESTAANDENWET. Zoals de rechtbank met juistheid heeft vastgesteld, had appellante bij terugkeer in 1992 naar Turkije geen recht op een AWW-uitkering. De verzekering van haar echtgenoot in het kader van een nabestaandenuitkering, eerst verplicht en later vrijwillig, nam vanaf 1996 de vorm aan van een verzekering op grond van de ANW. Toen het verzekerd risico zich voordeed, gold de ANW en niet meer de AWW. De aanvraag van appellante moest dan ook worden beoordeeld aan de hand van de voorwaarden die zijn gesteld in de ANW. De stelling van appellante dat het Associatierecht zich in algemene zin verzet tegen de toepassing op appellante van de ANW, omdat die strengere uitkeringsvoorwaarden bevat dan de wetgeving die gold ten tijde van het vertrek van appellante en haar echtgenoot uit Nederland, vindt geen steun in het recht. Ook anderszins treft het beroep van appellante op artikel 7 van het Associatieverdrag en artikel 6 van Besluit 3/80 geen doel. Op geen enkele wijze is een uitkering waarop artikel 6 van Besluit 3/80 betrekking heeft, in de situatie van appellante gewijzigd wegens het gaan wonen in Turkije. Evenmin heeft het wonen in Turkije of het hebben van de Turkse nationaliteit enige invloed gehad op de beoordeling van de aanvraag. Aan appellante is een nabestaandenuitkering geweigerd omdat zij niet is geboren voor 1950, niet tenminste 45% arbeidsongeschikt is en geen kind verzorgt dat jonger is dan 18 jaar.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1847](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 640

MK CRvB, 05-06-2019, 17/8188 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Venlo.

Wmo 2015

WMO 2015. PGB. Gelet op de informatie van de Mutsaersstichting is niet gewaarborgd dat de zorg aan appellant veilig, doeltreffend en cliëntgericht zal worden verstrekt. Bij de moeder en stiefvader van appellant ontbreekt de deskundigheid om de benodigde specialistische begeleiding en zorg gericht op gedragsregulering te kunnen bieden. Dat is wel nodig om de zorg waarvoor het pgb is aangevraagd, veilig, doeltreffend en cliëntgericht aan appellant te kunnen verlenen. Daarnaast wordt met het verstrekken van een pgb de systemische dynamiek tussen appellant en zijn moeder in stand gehouden, waardoor professionele hulpverlening wordt afgehouden en appellant niet de zorg krijgt die hij nodig heeft. Ter zitting bij de Raad is opnieuw gebleken dat appellant en zijn moeder niet openstaan voor hulp van buitenaf. Het college heeft dan ook op goede gronden verdere verstrekking van een pgb geweigerd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1815](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2019, 641

Voorzieningenrechter rechtbank Amsterdam, 03-06-2019 (publ. 07-06-2019), AMS 19/2650

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Dienstenrichtlijn 10 lid 2

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) Amsterdam 3.11

APV. Weigering (verlenging van de) exploitatievergunning horecabedrijf vanwege het levensgedrag van exploitant. Voor een dienstenverrichter is het niet goed mogelijk om zich vooraf op de hoogte te stellen van de wijze waarop **het criterium 'levensgedrag van de exploitant of leidinggevende' wordt** ingevuld. Daarom valt niet uit te sluiten dat dit criterium in strijd is met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn, dat immers vereist dat met duidelijke, ondubbelzinnige, objectieve, vooraf bekendgemaakte, transparante en toegankelijke criteria wordt voorkomen dat bestuursorganen hun bevoegdheden op willekeurige wijze uitoefenen. Verwijzing naar voorzieningenrechter rechtbank Utrecht 14-12-2018

[ECLI:NL:RBMNE:2018:6217](#). Niet valt uit te sluiten dat het criterium over

levensgedrag onverbindend is wegens strijd met de Dienstenrichtlijn.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:4070](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2019, 642

MK ABRS, 12-06-2019, 201801359/1/A2

Stichting Openbare Scholengroep Vlaardingen Schiedam (de Stichting).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 9, 14

Eerste Protocol bij het EVRM 2

Grondwet 1, 6

Algemene wet gelijke behandeling (Awgb) 7

Wvo 3b, 24

ONDERWIJS. De Stichting mocht het verzoek van [appellant A], inhoudende toestemming voor zijn zoon [appellant B] voor het dragen van een kirpan (religieuze dolk) te dragen op school, afwijzen. De wens van [appellant B] om een kirpan te dragen valt binnen de reikwijdte van artikel 9 van het EVRM. Het beleid van de Stichting is algemeen geformuleerd. Het is er niet op gericht om geloofsuitingen te beperken, maar uitsluitend om de veiligheid van de leerlingen te bevorderen. Gelet hierop, gelet op de dreiging die van de kirpan uitgaat en gelet op de zorgplicht voor de veiligheid die ingevolge artikel 3b van de WVO op schoolbesturen rust, mocht de Stichting een groter gewicht toekennen aan het algemene belang, dat ziet op de zorg op de veiligheid op haar scholen door handhaving van het totaalverbod, dan aan het individuele belang van [appellant B]. Gelet hierop is de beperking van de vrijheid van godsdienst in dit geval noodzakelijk in een democratische samenleving en daarmee gerechtvaardigd. [appellant A] kan zich niet met succes beroepen op artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM, de artikelen 1 en 6 van de Grondwet en artikel 7 van de Awgb.

[ECLI:NL:RVS:2019:1885](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Vlaardingse school mocht leerling verbieden een religieuze dolk te dragen") uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 628.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 643

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 19-03-2019 (publ. 07-06-2019), NL18.15398

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a, 45 lid 9, 62a lid 3

ASIEL. Het arrest C.K. is niet uitsluitend van belang voor overdrachtsbesluiten in het kader van de Dublinverordening. Verweerder is echter niet gehouden om bij het niet-ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag omdat een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend, te betrekken of de feitelijke uitzetting van een vreemdeling of de aankondiging daarvan een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidssituatie inhoudt.

Heeft het arrest C.K. relevantie in de situatie dat een asielaanvraag niet-ontvankelijk is verklaard op de grond dat hem internationale bescherming is toegekend in een andere lidstaat? Het standpunt van verweerder dat het arrest C.K. [[ECLI:EU:C:2017:127](#)]

uitsluitend van belang is voor overdrachtsbesluiten in het kader van de

Dublinverordening acht de rechtbank onjuist. Verweerder heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat hij niet gehouden is om bij het niet-ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag omdat een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend, te betrekken of de feitelijke uitzetting van een vreemdeling of de aankondiging daarvan een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidssituatie inhoudt. Het bestreden besluit is namelijk, gelet op artikel 45, negende lid van de Vw 2000, niet aan te merken als een terugkeerbesluit, zodat hierop ook geen (gedwongen) feitelijke uitzetting door verweerder kan worden gegrond. Gelet op artikel 62a, derde lid, van de Vw 2000 brengt de niet-ontvankelijkverklaring op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 namelijk met zich dat de vreemdeling die in een andere lidstaat internationale bescherming geniet zich naar die lidstaat dient te begeven. Pas als de vreemdeling deze aanzegging niet naleeft, zal verweerder beoordelen of hij een terugkeerbesluit uitvaardigt en/of dat de vreemdeling gedwongen wordt overgedragen aan de desbetreffende EU-lidstaat. Ten tijde van het bestreden besluit was feitelijk (gedwongen) uitzetting door verweerder dus niet aan de orde en het staat niet vast of het zover ooit komt. Verweerder stelt daarom terecht dat hij niet vooruit kan lopen op deze onzekere toekomstige gebeurtenis. Verweerder zal, voordat hij tot feitelijk (gedwongen) uitzetting overgaat, in deze zaak altijd nog een afzonderlijk besluit nemen. Nadere besluitvorming is dus nog nodig. Daarin of in een verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 kan de vraag aan de orde komen of de feitelijke uitzetting van eiseres of de aankondiging daarvan leidt tot een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidssituatie. Daarom bestaat er in dit geval altijd nog de mogelijkheid om deze vraag in rechte aan de orde te stellen. Daarvan uitgaand is, ook nu die vraag niet in het

bestreden besluit aan de orde kan komen, er geen strijd met het recht op een effectief rechtsmiddel. Het beroep op het arrest C.K. slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5842](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 644

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 12-06-2019, NL18.7421
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verdrag betreffende de Europese Unie 4

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 4, 21, 24, 47

Richtlijn 2011/95/EU 15

Richtlijn 2008/115/EG 3, 6, 8, 10, 12, 13

Vw 2000 8, 14, 63, 64

Vb 2000 3.48, 6.1b, 6.1e

TERUGKEERRICHTLIJN. Verzoek aan het HvJ-EU om in een spoedprocedure uitspraak te doen op prejudiciële vragen over opleggen van een terugkeerplicht aan niet-begeleide minderjarigen die ouder zijn dan vijftien jaar.

Eiser is een niet-begeleide minderjarige jongen die ten tijde van de verwijzingsuitspraak zeventien jaar en vier maanden oud is. Ten gevolge van traumatiserende ervaringen kampt eiser met forse medische problematiek.

Tussen partijen is niet in geschil dat eiser niet voor bescherming in aanmerking komt op grond van het door verweerder geloofwaardig geachte asielrelaas. Partijen zijn verdeeld over het beleid en de praktijk van verweerder met betrekking tot het opleggen van een terugkeerplicht aan niet-begeleide minderjarigen die ouder zijn dan vijftien jaar.

Het recht van de Unie heeft in meerdere bepalingen aangegeven welke waarde toekomt aan het belang van het kind. De rechtbank overweegt dat kinderen niet alleen lichamelijk, geestelijk en emotioneel maar ook juridisch minderjarig zijn. Dit brengt mee dat de lidstaten (ook) een bijzondere verantwoordelijkheid hebben als kinderen partij zijn in een juridische procedure. Artikel 3, negende lid, van de Richtlijn 2008/115/EG (hierna: de Terugkeerrichtlijn) bepaalt dat minderjarigen en niet-begeleide minderjarigen voldoen **aan de definitie van "kwetsbaren"**.

De rechtbank is van oordeel dat niet-begeleide minderjarigen nog kwetsbaarder zijn dan minderjarigen die vergezeld van ouders of meerderjarige familieleden vluchtelingrechtelijke of asielrechtelijke bescherming vragen aan de lidstaten van de Unie. Naar het oordeel van de rechtbank kan het niet zo zijn dat verweerder aan niet-begeleide minderjarigen die vijftien jaar of ouder zijn een juridische plicht oplegt om het grondgebied van de lidstaten te verlaten zonder zich ervan te vergewissen of in het land van herkomst of elders buiten de Unie adequate opvang aanwezig is. Eveneens kan het naar het oordeel van de rechtbank niet zo zijn dat verweerder een terugkeerplicht oplegt, daarmee bepaalt dat voortgezet verblijf onrechtmatig is, en vervolgens geen uitzettingshandelingen verricht maar eenvoudigweg wacht totdat eiser meerderjarig is.

Naar het oordeel van de rechtbank is het maken van onderscheid tussen minderjarigen op grond van leeftijd niet toegestaan op de wijze zoals dit is vastgesteld in het Nederlandse beleid. De rechtbank wenst dan ook nadere uitleg van het HvJ-EU te verkrijgen over de relevante Unierechtelijke bepalingen om zodoende uitspraak te kunnen doen in de onderhavige zaak.

De rechtbank stelt de navolgende vragen aan het HvJ-EU:

I Dient artikel 10 van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), overweging 22 van de considerans en artikel 5, onder a, van de Terugkeerrichtlijn en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (de Kwalificatierichtlijn), aldus te worden uitgelegd dat een lidstaat voordat aan een niet-begeleide minderjarige een terugkeerplicht wordt opgelegd zich ervan dient te vergewissen en hiernaar onderzoek te verrichten of in het land van herkomst adequate opvang in beginsel aanwezig is?

II Dient artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 21 van het Handvest, aldus te worden uitgelegd dat het een lidstaat niet is toegestaan om onderscheid naar leeftijd te maken bij toestaan van rechtmatig verblijf op het grondgebied als wordt vastgesteld dat een niet-begeleide minderjarige niet in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming?

III Dient artikel 6, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, aldus te worden uitgelegd dat indien een niet-begeleide minderjarige geen gevolg geeft aan zijn terugkeerplicht en de lidstaat geen concrete handelingen verricht en zal verrichten om tot uitzetting over te gaan, de terugkeerplicht dient te worden geschorst en daarmee rechtmatig verblijf moet worden toegestaan? Dient artikel 8, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn aldus te worden uitgelegd dat het opleggen van een terugkeerbesluit aan een niet-begeleide minderjarige zonder daarna uitzettingshandelingen te verrichten totdat de niet-begeleide minderjarige de leeftijd van achttien jaar bereikt in strijd moet worden geacht met het loyaliteitsbeginsel en het beginsel van gemeenschapstrouw?

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5967](https://eur-lex.europa.eu/eli/ecli/nl/rbdha/2019/5967)

JnB2019, 645

HvJEU, Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State (België) op 19-02-2019, C-133/19, C-136/19 en C-137/19

B. M. M., B. S. tegen België

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

Richtlijn 2003/86/EG 4

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Kind van een gezinshereniger dat tijdens de gerechtelijke procedure tegen het besluit waarbij dat kind het recht op gezinshereniging wordt geweigerd, welk besluit is genomen toen het kind nog minderjarig was, meerderjarig wordt.

De verwijzende rechter twijfelt of artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG aldus dient te worden uitgelegd dat het kind van een gezinshereniger aanspraak kan maken op het recht op gezinshereniging wanneer het tijdens de gerechtelijke procedure tegen het besluit waarbij dat kind dit recht wordt geweigerd - welk besluit is genomen toen het kind nog minderjarig was - meerderjarig wordt. Verder moet worden verduidelijkt of artikel 47 van

het Handvest zich ertegen verzet dat een beroep tot nietigverklaring dat is ingesteld tegen de weigering om een minderjarig kind een recht op gezinshereniging toe te kennen, niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat dit kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden. Dit zou het kind namelijk de mogelijkheid ontnemen een uitspraak te verkrijgen op zijn beroep tegen dat besluit waarmee zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte zou worden aangetast. De onderhavige zaak is niet vergelijkbaar met C-550/16 omdat het hier niet om gezinshereniging van een als vluchteling erkende minderjarige gaat. Verder is er in casu een bepaalde termijn vastgesteld om een besluit te nemen, zodat het recht op gezinshereniging niet afhangt **“van de snelheid die [...] [de] autoriteit bij de behandeling van het verzoek [...] aan de dag legt”**.

Prejudiciële vragen C-133/19 en C-136/19:

1. Dient artikel 4 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, teneinde de doeltreffendheid van het Unierecht te waarborgen en de uitoefening van het recht op gezinshereniging, welk recht volgens verzoekster door die bepaling aan haar wordt toegekend, niet onmogelijk te maken, aldus te worden uitgelegd dat het kind van een gezinshereniger aanspraak kan maken op het recht op gezinshereniging wanneer het tijdens de gerechtelijke procedure tegen het besluit waarbij dat kind dit recht wordt geweigerd, welk besluit is genomen toen het kind nog minderjarig was, meerderjarig wordt?

2. Dienen artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 18 van richtlijn 2003/86/EG aldus te worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een beroep tot nietigverklaring dat is ingesteld tegen de weigering om een minderjarig kind een recht op gezinshereniging toe te kennen, niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat dit kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden, aangezien dit het kind de mogelijkheid zou ontnemen een uitspraak te verkrijgen op zijn beroep tegen dat besluit en zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte zou aantasten?

Prejudiciële vraag C-137/19:

Moet artikel 4, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, in voorkomend geval juncto artikel 16, lid 1, van dezelfde richtlijn, aldus worden uitgelegd dat van een onderdaan van een derde land wordt vereist dat hij niet alleen op het tijdstip waarop een verzoek om een verblijfsvergunning wordt ingediend, maar ook op het tijdstip waarop de administratie uiteindelijk **over dat verzoek beslist, „minderjarig’ moet zijn?”**

[C-133/19, C-136/19 en C-137/19](#)

JnB2019, 646

MK ABRS, 12-06-2019, 201809552/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 18 lid 1 b

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Staatssecretaris mag bij Italië nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaan, ook in geval van gezinnen of ouders met minderjarige kinderen.

De vraag is of de staatssecretaris bij Italië nog steeds terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat, met name in geval van gezinnen of ouders met minderjarige kinderen. [...]

Hoewel in Italië de algemene situatie en leefomstandigheden van asielzoekers bepaalde tekortkomingen kennen, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat uit het AIDA-rapport niet volgt dat in Italië aan het systeem gerelateerde tekortkomingen bestaan in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Weliswaar maakt het AIDA-rapport (p.56) melding van Dublinclaimanten die zich na overdracht op een andere plaats in Italië moeten aanmelden, maar hier blijkt niet uit dat zij de plaats van aanmelding niet vernemen of niet kunnen bereiken. Het AIDA-rapport (p.57) vraagt daarnaast aandacht voor de mogelijkheid dat opvang wordt geweigerd na eerder vertrek, maar geeft niet aan dat daadwerkelijk opvang van Dublinclaimanten na eerder vertrek met enige regelmaat wordt geweigerd. Tot slot heeft de vreemdeling de verbeterde verhouding tussen de instroom en opvangplaatsen in Italië zoals gesteld door de staatssecretaris niet gemotiveerd bestreden. De Afdeling ziet daarom geen aanleiding voor een ander oordeel over de situatie in Italië voor Dublinclaimanten dan in de uitspraak van 19 december 2018 [[ECLI:NL:RVS:2019:4131](#)].

Verder stelt de staatssecretaris terecht dat uit het AIDA-rapport ook niet volgt dat de opvang van gezinnen of ouders met minderjarige kinderen die aan Italië zijn overgedragen, structureel zodanig is verslechterd sinds het wetsdecreet dat voor deze vreemdelingen een reëel risico op een onmenselijke behandeling bestaat. Het AIDA-rapport (p.57) meldt dat de eerstelijns opvangcentra en CAS onvoldoende rekening houden met bijzondere behoeften van Dublinclaimanten. Weliswaar wordt daarvoor verwezen naar het rapport "Mutual trust is still not enough: The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council van 12 december 2018, maar bij dit rapport, waarin het bij vijf van de dertien bestudeerde gevallen gaat om gezinnen of ouders met minderjarige kinderen, is niet de brief van de Italiaanse autoriteiten van 8 januari 2019 betrokken. Voor zover in het AIDA-rapport verder wordt verwezen naar een specifiek geval, gaat het om een vreemdeling met psychische klachten. Hoewel het AIDA-rapport (p.107) ook melding maakt van de mogelijkheid dat één van de ouders wordt opgevangen in een ander deel van het opvangcentrum of in een ander opvangcentrum dan de rest van het gezin, stelt de staatssecretaris terecht dat dit geen ander beeld geeft dan dat waarover de Afdeling al heeft geoordeeld (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:971](#)). Het AIDA-rapport beschrijft hier namelijk niet hoe vaak en hoe lang een dergelijke gescheiden opvang plaatsvindt.

De staatssecretaris heeft in het AIDA-rapport terecht geen aanleiding gezien om te twijfelen aan de verklaring van de Italiaanse autoriteiten in de brief van 8 januari 2019 dat zij ook na het wetsdecreet bij de opvang van minderjarige kinderen de eenheid van het gezin en de bescherming van de minderjarige kinderen garanderen. De beslissing van

het Upper Tribunal of the United Kingdom is geen reden om tot een ander oordeel te komen, aangezien de Afdeling zich niet gebonden acht aan deze beslissing.

Daarom heeft de rechtbank achteraf gezien ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris zich, gelet op het wetsdecreet, ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij bij Italië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat en daarom voor de vreemdeling geen reëel risico op een onmenselijke behandeling bestaat.

[ECLI:NL:RVS:2019:1861](#)

JnB2019, 647

MK ABRS, 06-06-2019, 201806292/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verblijfsrichtlijn 3, 15, 16, 27, 28, 30, 31

Terugkeerrichtlijn 1, 3

Vw 2000 1, 8, 61, 62, 62a, 63

VERBLIJFSRICHTLIJN. Een besluit tot verwijdering in de zin van de Verblijfsrichtlijn heeft een andere rechtsgrondslag en is alleen al daarom niet gelijk te stellen aan een terugkeerbesluit als bedoeld in de Terugkeerrichtlijn. De Verblijfsrichtlijn verzet zich niet tegen een praktijk waarin een vertrekplicht zoals in het onderhavige geval volgens dezelfde procedure en door dezelfde autoriteiten wordt uitgevaardigd als bij een terugkeerbesluit als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn.

De vreemdeling betoogt terecht dat ten aanzien van hem als burger van de Unie geen terugkeerbesluit kan worden genomen, omdat de Terugkeerrichtlijn volgens artikel 1 van die richtlijn niet van toepassing is op burgers van de Unie. Het besluit van 8 februari 2018 is daarom geen terugkeerbesluit, als bedoeld in artikel 3, punt 4 van de Terugkeerrichtlijn.

Op de vreemdeling is de Verblijfsrichtlijn van toepassing. Anders dan de vreemdeling betoogt volgt uit deze richtlijn dat een besluit tot verwijdering niet alleen in de in artikel 27 en artikel 28 omschreven gevallen kan worden genomen. Uit artikel 15 van deze richtlijn volgt immers dat een besluit tot verwijdering ook om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid kan worden genomen. Het in artikel 15, eerste lid, bedoelde besluit tot verwijdering kan worden genomen, nadat is vastgesteld dat niet aan de voorwaarden van artikel 7, artikel 12, artikel 13 of artikel 14 is voldaan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 7 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3585](#)) moet daarbij de persoonlijke situatie van de burger van de Unie in ogenschouw worden genomen.

Uit artikel 15, eerste lid, volgt ook dat de procedures van artikel 30 en artikel 31 van overeenkomstige toepassing zijn op het besluit tot verwijdering. Gelet op wat in artikel 30, derde lid, is bepaald, volgt daaruit dat het in artikel 15 bedoelde besluit tot verwijdering de termijn van een maand moet vermelden waarbinnen de betrokken burger van de Unie het grondgebied van de betrokken lidstaat moet verlaten.

Uit wat hiervoor is overwogen, volgt dat het in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn bedoelde besluit tot verwijdering dezelfde drie kenmerken heeft als een terugkeerbesluit: het opleggen van een plicht tot vertrek (1) binnen een termijn (2) onder dreiging van

een verwijdering na afloop van die termijn (3). Een besluit tot verwijdering in de zin van de Verblijfsrichtlijn heeft evenwel een andere rechtsgrondslag en is alleen al daarom niet gelijk te stellen aan een terugkeerbesluit als bedoeld in de Terugkeerrichtlijn. Bovendien volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 14 september 2017, Petrea, [\[ECLI:EU:C:2017:684\]](#), punt 55, dat de Verblijfsrichtlijn zich niet verzet tegen een praktijk waarin een vertrekplicht zoals in het onderhavige geval volgens dezelfde procedure en door dezelfde autoriteiten wordt uitgevaardigd als bij een terugkeerbesluit als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn.

Het ten aanzien van de vreemdeling genomen besluit van 8 februari 2018 is daarom een besluit tot verwijdering als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn.

Gelet op wat onder 3. is overwogen is niet in geschil dat het verblijfsrecht van de vreemdeling in Nederland is geëindigd. Ingevolge artikel 61, eerste lid, van de Vw 2000 moet de vreemdeling daarom Nederland uit eigen beweging verlaten binnen de in artikel 62 bepaalde termijn. Die termijn bedraagt vier weken en hierbij heeft de staatssecretaris in overeenstemming met artikel 63, eerste lid, van de Vw 2000 gesteld dat de vreemdeling kan worden uitgezet indien hij zich niet houdt aan deze vertrektermijn.

Voor zover de vreemdeling betoogt dat de in artikel 63 van de Vw 2000 gestelde algemene bevoegdheid niet kan dienen als omzetting van de Verblijfsrichtlijn, faalt het betoog. Deze wettelijke bepalingen verzekeren immers daadwerkelijk de volledige toepassing van artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn op voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze (vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van 20 oktober 2005, Commissie/Verenigd Koninkrijk, [ECLI:EU:C:2005:626](#), punten 21 en 22).

[ECLI:NL:RVS:2019:1850](#)

JnB2019, 648

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 06-06-2019, AWB 18/7252 en AWB 18/7262

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/109/EG 14 lid 1, 15 lid 2 a, 22 lid 1 b

Vb 2000 3.13 lid 1, 3.22 lid 1, 3.75 lid 1 lid 2

Vw 2000 16 lid 1 c

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Middelenvereiste. De rechtbank is van oordeel dat de uitleg van het duurzaamheidsvereiste door verweerder geen basis heeft in Richtlijn 2003/109/EG en verweerder zijn beoordelingsmarge heeft gebruikt op een manier die afbreuk doet aan het doel en het nuttig effect van de richtlijn.

De door de rechtbank te beantwoorden vraag is of de uitleg van het begrip duurzaamheid in artikel 3.75, eerste lid, van het Vb en in paragraaf B1/4.3.3.3 van de Vc in strijd is met Richtlijn 2003/109/EG, dan wel of door die uitleg door verweerder afbreuk wordt gedaan aan het nuttig effect van de richtlijn. Het Unierechtelijke en het nationaalrechtelijke middelenvereiste verschillen op onderdelen. Zo spreekt artikel 15, tweede lid, aanhef en onder a, **van Richtlijn 2003/109/EG over "vaste en regelmatige inkomsten", een begrip** dat in het nationale recht niet voorkomt. Anderzijds stelt artikel 3.75, eerste en tweede lid, van het Vb in het kader van duurzaamheid van de middelen een termijn van één jaar,

een termijn die ontbreekt in de bepalingen van Richtlijn 2003/109/EG. Verweerder maakt **in de besluitvorming onderscheid tussen vermogen (het saldo van € 22.000,-) en inkomsten uit vermogen (de eventuele rente op dat saldo)**. Voor dit onderscheid kan geen basis worden gevonden in Richtlijn 2003/109/EG. Eisers stellen bovendien terecht dat het onderscheid dat verweerder maakt in feite betekent dat alleen vermogende vreemdelingen kunnen voldoen aan het middelenvereiste, te weten indien met dat vermogen rente-inkomsten **ter hoogte van een bedrag van ten minste € 1.578,- per maand worden gegenereerd**. Eisers stellen terecht dat het vermogen van € 22.000,- (op dit moment) in de weg staat aan het verkrijgen van een uitkering op grond van de Participatiewet. Het gaat verweerder echter om de situatie die zich zal voordoen in het geval waarin eisers dermate op dit saldo hebben ingeteerd, dat geen sprake meer is van **"vermogen" in de zin van de Participatiewet. In die situatie zouden zij volgens** verweerder wel een beroep kunnen doen op het stelsel van sociale bijstand. Eisers betogen terecht dat verweerder in dat geval de bevoegdheid heeft om de verleende verblijfsvergunningen regulier niet te verlengen of in te trekken. Verder kan de rechtbank niet voorbij gaan aan punten (22) en (23) van de considerans van Richtlijn 2003/109/EG. Ten slotte kent de rechtbank ook betekenis toe aan de inhoud van de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014 (COM(2014) 210 final), ondanks dat deze richtsnoeren zien op een andere richtlijn. **Wat betreft de beoordeling of wordt voldaan aan de vereiste van "stabiele, regelmatige inkomsten die volstaan" blijkt uit de toevoeging "zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand" dat dit laatste een cruciaal criterium is. "Sociale bijstand"** verwijst naar bijstand van overheidswege op nationaal, regionaal of lokaal niveau, waarop een beroep kan worden gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over voldoende stabiele en regelmatige inkomsten om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor de kans loopt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen. Dit concept heeft een eigen betekenis in de EU-wetgeving en kan niet worden gedefinieerd door te verwijzen naar concepten uit de nationale wetgeving. Gelet op al het voorgaande, is de rechtbank van oordeel dat de uitleg van het duurzaamheidsvereiste door verweerder geen basis heeft in Richtlijn 2003/109/EG en verweerder zijn beoordelingsmarge heeft gebruikt op een manier die afbreuk doet aan het doel en het nuttig effect van de richtlijn. Eisers hebben terecht betoogd dat verweerder in de bestreden besluiten niet gemotiveerd op is ingegaan. De beroepsgrond slaagt dus.

Het betoog dat afbreuk wordt gedaan aan het nuttig effect van Richtlijn 2003/109/EG hebben eisers ook in bezwaar naar voren gebracht (punt 13 en verder). Ten tijde van het nemen van het bestreden besluit had de Afdeling noch het HvJ beslist over de voor de beoordeling van dat betoog relevante rechtsvraag. Nu over het antwoord op die rechtsvraag redelijkerwijs twijfel kon bestaan, waren de bezwaren dus niet kennelijk ongegrond. Ook deze beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5714](https://ecli.nl/RBDHA:2019:5714)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 649

MK ABRS, 06-06-2019, 201902970/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris heeft in dit geval onvoldoende voortvarend gehandeld door pas op 1 april 2019 een vlucht te boeken, omdat sprake is van een geplande inbewaringstelling.

De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris onvoldoende voortvarend heeft gehandeld door pas op 1 april 2019 een vlucht te boeken, omdat sprake is van een geplande inbewaringstelling. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen vormt een geplande inbewaringstelling immers een bijzondere omstandigheid die ertoe noopt bepaalde handelingen ter voorbereiding van de uitzetting of overdracht van een vreemdeling sneller te verrichten of achterwege te laten (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 26 oktober 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK2265](#), en van 24 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3597](#)).

De staatssecretaris heeft ter zitting bij de rechtbank niet duidelijk gemaakt waarom pas op de zevende dag van de inbewaringstelling een vertrekgesprek is gehouden met de vreemdeling en een vlucht is geboekt naar Duitsland. Ook is niet gebleken dat daarvoor andere daadwerkelijke handelingen ter voorbereiding van zijn overdracht zijn verricht. Omdat de staatssecretaris bij het verrichten van de eerste daadwerkelijke handeling ter voorbereiding van de overdracht onvoldoende voortvarend heeft gehandeld, wordt niet meer toegekomen aan de vraag of het tijdsverloop van de overdrachtsprocedure in zijn geheel toch geen inbreuk vormt op de bij iedere overdracht te betrachten voortvarendheid (zie de uitspraak van de Afdeling van 10 december 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BG7512](#)). De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris, gelet op het tijdsverloop in zijn geheel, voldoende voortvarend heeft gehandeld aan de overdracht van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RVS:2019:1855](#)

JnB2019, 650

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 06-06-2019, NL19.11960

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Marokko.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder met de hiervoor gegeven toelichting genoegzaam heeft onderbouwd dat het zicht op uitzetting naar Marokko in het algemeen niet ontbreekt. Deze beroepsgrond faalt in zoverre dan ook. Voor zover eiser heeft **aangevoerd dat in zijn geval het zicht op uitzetting ontbreekt omdat uitsluitend Ip's** worden afgegeven aan vreemdelingen die meewerken aan hun uitzetting, overweegt de rechtbank voorts als volgt. Op eiser rust de rechtsplicht Nederland te verlaten. Deze

plicht brengt onder meer mee dat hij actieve en volledige medewerking aan zijn uitzetting dient te verlenen. De rechtbank is van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat eiser die medewerking verleent. Nu voorts uit de door verweerder verstrekte gegevens blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten voldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen van de voor uitzetting benodigde documenten, bestaat er geen grond voor het oordeel dat zij – indien eiser zijn medewerking verleent – geen lp op zijn naam willen verstrekken. Blijkens de door partijen ter zitting gegeven toelichting is dit ook niet in geschil. Onder die omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat in het geval van eiser zicht op uitzetting ontbreekt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5787](#)

[Naar inhoudsopgave](#)